

MAN

KLØVE

*SMYKKER
TIL
MÆND*

*Vinterbrev 2002
Guldsmed Jytte Kløve*

De mange dage med filen i hånden, giver rig lejlighed til at reflektere over de mennesker, som bærer mine timer. Det er vel i hovedsagen kvinder? Måske har de selv valgt blandt mine dage, eller måske har en anden valgt til dem? - Det er vel forståeligt nok, at jeg som kvinde hidtil primært har fortolket mine ideer til andre kvinder. Men i år har jeg set den anden vej og har proportioneret smykker til mænd. De ideologiske dønninger fra to tankesæt, begge med ankerplads i USA, er skyllet ind over mit indre univers, og har spulet pladsen ren, og titlen til vinterbrevet er af netop denne grund blevet: "MAN", - menneske.

Således var jeg i år 2000 i NY og så på Guggenheim Museet en retrospektiv udstilling over Giorgio Armani's arbejder. Det var Armani, der for ca 25 år siden lancerede den feminine habit til de kvinder, der, som den første generation, samlet ønskede, og kom ud på arbejdsmarkedet. De fungerer i vor tid side om side med mændene i det pulserende liv. Udstillingen var fantastisk - et livsværk, der har sat sine spor, - og her ultimo 2002 trækker sporene ind i min verden. For det var denne udstilling, der først fik mig til at reflektere over vores behov for at udstråle feminin/maskulin identitet.

Siden da har jeg tænkt over, hvad det så var jeg så, når den politiske verdens og erhvervslivets repræsentanter trådte frem i rampelyset: Når de kom ud af flyveren -knips - knips - knips, bilerne - knips, - de røde løbere - knips, - og det store trappefoto. På forsiden af aviserne, i tv-reportager, har jeg prøvet at skelne den ene fra den anden, uden at føle, at jeg fik megen hjælp fra den, for både mænd og kvinder, mørke jakke (i år skal den have 3 knapper). Heller ikke fra de lyse skjorter. Har de ur på? - ja, tiden er vigtig! Jeg hører reporteren i medierne fortolke begivenheden og ønsker, at hun kunne sætte farten lidt ned, - måske i stå et øjeblik - for i et splitsekund at kunne "læse" karakteren.

Men i vor tids offentlige uniformering skulle det blive en kvinde, der trådte de første spor i sneen. Året var 1997, og fænomenet blev første gang beskrevet i en artikel i Time Magazine april dette år. Det var Amerikas udenrigsminister Madeleine Albright, der her gik nye veje. Klædt efter vor tids kutyme kunne hun drage ud i verden til globale forhandlinger. Det, der imidlertid skilte hende fra andre var, at hun ofte bar en broche med et budskab. En ide, der havde relation til de mål, hun havde sat sig for i de forhandlinger, der lå foran hende. På den måde fik Madeleine Albright, inden forhandlingerne var begyndt, uden ord, givet et signal til omgivelserne om sine forventninger til slutresultatet for rejsen.

"RØD LØBER" - Vinderbroche, rødt guld og blå lak

"RED RUNNER" – Winning brooch, red gold with blue enamel.

Det var en frisk og overraskende tilgang til smykkerne, og den har skabt ny grøde på den globale smykkescene. Selve begrebet "den politiske broche" gav i 1997 ideen til udstillingen "Brooching it Diplomatically", som blev vist i USA, Holland, Finland og Estland 1998 - 1999, med fokus på netop Madeleine Albrights ide og udstråling.

Det var dønningerne fra disse to begivenheder, der satte tankerne i skred. Både Giorgio Armanis retrospektive udstilling på Guggenheim Museet og Madeleine Albrights "Brooching it Diplomatically" omhandlede det maskuline/feminine identitets spørgsmål. For lå der i ligeberettigelsens tid, at den ydre forskel mellem mand og kvinde skulle sløres? Lykkedes det os i nogen grad i løbet af det forrige århundrede at skrælle de lag af, som kunne give ordløse signaler om vores identitet, vores holdninger og følelser?

Efter en rum tid stod det mig klart, at selve grænsen mellem feminint og maskulint ikke var stedet, hvor vandene skilte. Klart stod det derimod, at jeg i mit arbejde gennem årene havde fokuseret på at give smykkerne en feminin attitude – kunne måske lige såvel have proportioneret til mænd. Det var faldet mig ind før. Som f.eks. i 1978, da jeg vandt Guldsmedefagets skandinaviske konkurrence på en diamantring til en mand. Blot var tiden måske ikke moden, for den endte på en stor, smuk kvindehand.

Alle dage har jeg tænkt i karakterer, forestillet mig hvilket menneske, jeg måtte ønske ville vælge det smykke, jeg netop havde skabt. Og alle dage har jeg lagt vægt på, at ethvert værk skulle ramme en grundtone i et menneske, som berettigelse for, at smykket kunne forlade mine hænder. Jeg har flettet associationer over stemninger, steder og lyd ind i mine arbejder, for at smykkets indhold skulle få substans i symbiose med formen.

I de sidste par år har min udtryksform ændret sig på mange måder. Den fysiske fremtoning i de seneste rumlige smykker er blevet mere voluminøs, og her i 2002 har jeg så taget skridtet fuldt ud og proportioneret smykkerne op til maskulin karakter. Jeg har følt mig som i et ballroom, omgivet af lys og rum har jeg kunnet bevæge mig midt på gulvet, lyttende til de nye toner. Jeg byder nu til dans med mine seneste tanker til: de unge – de gamle - de tynde – de tykke – dem med fuldskæg og smalle skuldre – dem med fuldskæg og brede skuldre - eller uden fuldskæg.

Guldsmed Jytte Kløve, December 2002

"TRAPPER", – fører altid op eller ned, - måske til noget bedre? Vi får det alle godt af at tage trapperne, ligesom man får det af at bære denne broche! Sølv og mosegrøn lak.

"STAIRS" – always taking us up or down – to something better, perhaps? We all feel better taking the stairs – and wearing this brooch! Silver with obsidian green enamel.

The many hours I spend, file in hand, afford ample opportunity for reflection on who may be wearing these hours of mine. Mainly women, I suppose? Perhaps they selected their pieces themselves, perhaps someone else chose for them? – Understandably, being a woman, I have primarily interpreted my ideas with other women in mind, but this year I took a different perspective and proportioned my jewellery for men. The ideological groundswell from two trains of thought, both anchored in the USA, have washed over my internal universe and wiped the slate clean and, for this reason, the title of this winter letter is: “MAN” – a human being.

In 2000 I went to New York and, at the Guggenheim Museum, I saw a retrospective exhibition of Giorgio Armani’s works. About 25 years ago, Armani introduced the feminine lounge suit for the first generation of women who had wanted to and succeeded in entering the labour market. In our time, they work side by side with men in the pulsating atmosphere of today’s workplace. The exhibition was fantastic – a life’s work that has left a lasting imprint – traces of which are now, at the end of 2002, emerging in my world. For this exhibition was the spark that kindled my reflections on our need to radiate a feminine or masculine identity.

Since then I have often pondered what I actually see when I watch representatives of the political or business world step into the limelight: on their way in or out of aeroplanes – click – click – click, or cars – click, walking down red carpets – click, or positioned for the traditional group picture. On front pages and on TV, I have tried to distinguish them from one another – without much success, since both men and women tend to wear dark jackets (this year with three buttons) and light-coloured shirts. Are they wearing watches? – Yes, time is of the essence! I hear a media reporter interpret the event and wish she would slow down a bit – or even stop for a moment – to give me a split second to “read” the character of the notability.

It took a woman to break free of the drab uniformity of public officials. The year was 1997, and the phenomenon was first described in an article in Time Magazine in April that year. The trail-blazer was Madeleine Albright, Secretary of State. Attired according to the current dress code, she travelled all over the world to negotiate. What distinguished her from her colleagues was a brooch – a brooch that sent a message about her objectives for the coming negotiations. In this way, Dr Albright gave her surroundings a hint at her expectations for the outcome of her journey – before negotiations had even started.

"BLÅ BROCHE TIL BO" – Bo er høj, slank og har blå øjne.....
Sølv og blå lak .

*"BLUE BROOCH FOR BO" – Bo is tall and slim with blue eyes.....
Silver with blue enamel.*

This was a fresh and surprising approach to jewellery, and a fertile source of inspiration to the global jewellery scene. The concept of “the political brooch” fostered the idea for the exhibition “Brooching it Diplomatically”, which focused on Dr Albright’s idea and charisma. The exhibition was shown in the USA, the Netherlands, Finland and Estonia 1998-1999.

It was the groundswell from these two events that started my thoughts. Both Giorgio Armani’s retrospective exhibition at the Guggenheim Museum and Dr Albright’s “Brooching it Diplomatically” took up the issue of masculine/feminine identity. Had the age of equality caused a blurring of the outer difference between man and woman? Had we, during the last century, managed to peel off some of the layers that wordlessly convey our identities, attitudes and feelings?

It took me some time to see that the borderline between femininity and masculinity was not where the waters divided. I also realised that over the years I had focused on giving my pieces a feminine attitude, when I might just as well have proportioned them for men. This was not a totally new idea. In 1978, the ring that earned me first prize in the Danish Goldsmith Trade’s Scandinavian competition was a diamond ring for a man. It might have been ahead of time, because it ended up on a large, handsome female hand.

I have always been thinking in terms of people’s characters and tried to imagine the person who I hoped would select my latest piece. And it has always been vital to me that each piece should strike the keynote of a person’s character in order for me to let it go. I have woven associations of moods, places and sounds into my pieces in order to convey their essence in a symbiotic relationship between substance and form.

In recent years, my idiom has changed in many ways. My latest pieces have grown more bulky, and this year I have taken the full step and upped the proportions to a masculine character. And I have felt like in a ballroom, surrounded by light and space, moving freely around on the floor, listening to a new sound of music. I now ask you to dance with my latest creations – all of you, young or old, thin or ample, bearded or beardless, shoulders broad or narrow.

Goldsmith Jytte Kløve

December 2002

"BROCHE MED BLÅT FOR". Rødt guld og blå lak. I disse år drysser farverne ned fra himmelen, - og lige med eet har mange smykkekunstnere det behov at bruge kulører i smykkerne. Hos mig glider farverne ind i form af lak, som jeg lægger der, hvor jeg før ville have oxyderet sølvet eller spejlblanket guldet. De tilføjer en ny dimension til brocherne, på samme måde som et flot for i en frakke.

"BROOCH LINED WITH BLUE". Red gold with blue enamel. "These years colours are drifting down from the skies and, all of a sudden, many goldsmiths feel a need to use colours in their pieces. With me, colours take the form of enamel, which I use where I would previously oxidise the silver or burnish the gold. They add an extra dimension to the brooches – in the same way a gorgeous lining accentuates a coat.

"GRØN KÆDE". Men her i denne sølvkæde, er farven klassisk grøn emalje. Emaljerer er en flig af guldsmederiet, der rejser en følelse i mig af fagligt slægt-skab med tusind års guldsmede: smeltet kvartssand, uendelig langsommeligt at udføre, og evigt holdbar; kan gemmes - glemmes, for atter at blive gravet frem for at stå dugfrisk i farven, som kortklippet græs efter regn.

"GREEN CHAIN". In this silver chain, the enamel colour is classic green. Enamelling is a corner of goldsmithery that awakens in me a sense of affinity with goldsmiths throughout the centuries: melted quartz sand, an incredibly slow process, but the resulting substance lasts forever; it can be packed away - be forgotten, to emerge unblemished, its colours as fresh as newly cut grass after

"TO REKTANGLER", stor sølvring til store hænder.

"TWO RECTANGLES", large silver ring for large hands.

"KNÆKFLIP" , broche til revers i sort sølv og finguld. Brystknapper: sølv, guld og hvid mink.

*"WING COLLAR", lapel brooch, black silver and fine gold.
Dress studs: silver, gold and white mink.*

"PERSPEKTIV", guldring med sort diamant.

"PERSPECTIVE" – Gold ring with black diamond.

"ØRESUND" – bølgearmbånd i sølv. Leddelte armbånd er en sjældenhed i min verden. Men i år er der opstået et. I sit formsprog ligner det mest de lette bølger på Øresund, men samtidig associerer det til den enorme maskine, som gravede løngangen under Sundet til vore svenske brødre.

"ØRESUND" – silver bracelet. Bracelets are a rarity in my world, but this year produced a single specimen. Its form is reminiscent of the light waves of The Sound (Øresund) – but it also evokes associations of the enormous machine that dug out the underground passage to our Swedish brothers.

"PRÆSTERING". Sort sølv og guld.

"PRIESTs RING". *Black silver and gold.*

Fotograf: Dorte Krogh
Tryk: Herrmann og Fisher
Billedbehandling: Bo Krogh
Lay-out og ide: Jytte Kløve
Oversættelse: Marianne Enochen
ISBN 87-98927-0-1

Tak til de mænd, der trådte de første trin ind i visualiseringen af årets nye tanker:
Carsten Christoffersen, Steen Frederiksen,
Ulrik Frederiksen, Søren Hermansen, Morten
Jørck, Bo Krogh og Børge Spohr.

* "REVOLVER", brillibums, lille stiknål. Sølv, guld, diamant. 1980.

KLØVE

Guldsmed Jytte Kløve. Hovedgaden 44, DK-2800 Kgs. Lyngby
Tlf. 4588 5585, Fax 4593 3202. jytte@klove.dk www.klove.dk

Åbningstider: Efter aftale eller som regel Tirs. - Fre. 10 - 17.30, Lør. 10 - 14, Mandag Arbejdsro